

АКВАРІУМНЕ КОХАННЯ

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2013

1

Я прокинулася у великій кімнаті, яку заповняло світло. Воно соталося крізь мої очі прямо в мою голову, яка просто розколювалася від болю. На секунду я заплющила очі і потім знову їх розплющила.

Залитий світлом, посеред кімнати стоїть старий чорний рояль. Біля мене лежить чоловік.

Він ще спить, лежачи на животі, рот трохи розтулений. Годинник на стіні показує о пів на восьму.

Хотілося пити. Провела вологим язиком по зубах й обережно встала з ліжка.

Дзеркало у ванній розбите, бракує великого осколка. Під очима чорні кола. Виглядаю, як опосум.

Випила півлітра води, обіперлася на раковину і зосередилася на тому, щоб утримати її всередині. Усе боліло.

Біля дверей я зупинилася, щоб уважніше роздивитися чоловіка, який лежав на ліжку. Не знаю, як і сказати, — чоловіка чи хлопця. Обличчя в нього худе і бліде. Волосся такого кольору, як очеретяні стільці в магазині для сліпих. Воно було слизьке від гелю і стирчало візнобіч.

Одна рука була під подушкою, друга лежала на ковдрі. Нігті на руках, здавалося, не обрізали, а гризли.

Він спить так тихо й мило, що не чути жодного звуку.
Я припинила його розглядати.

На стіні висить книжкова поличка. Підходжу до неї.
Мері. Кундера. Воннегут. Ліксом. Емануель. Теорія зв'язку
і засобів масової інформації. Он воно що.

— Привіт.

Я повернулася і впустила одну книжку на підлогу.

— Привіт!

Він лежав у такому ж положенні, як і раніше, рука під
подушкою. Але очі були розплющені. Вони в нього сірі.

Я нахилилася, щоб поставити книжку на поличку, і
знову повернулася.

Він підвів голову з подушки і лежав, обіпершись на
лікоть, злегка усміхався. Потім його знудило.

Усе його тіло здригалося, і він намагався підвестися,
затуляючи рот долонею, але в нього нічого не виходило.
Я лише на мить затримала на ньому погляд і відразу побіг-
ла до туалету — там мене також знудило.

Я видавила зубну пасту, протерла зуби і сполоснула рот
водою.

Коли я повернулася, він витирав підлогу ганчіркою,
ніякого одягу на ньому не було. Лише боксерські труси з
маленькими мишками.

— Усе починається досить багатообіцяюче, — сказав
він і простягнув ліву руку.

— Йоуні.

Я потиснула руку. Вона була мокра.

— Саара.

— Знаю, ти називала своє ім'я.

— Називала?

Він відвів свою руку від моєї, а вільною кинув ганчірку у відро.

— Так, після цього ти вирубилася.

— А...

Я спробувала засміятися. Він посміхнувся у відповідь. Зуби в нього білі й маленькі, як у гризуна. Доволі-таки мило.

Я знову похитнулася й обережно присіла на краєчок матраца. На мені не було нічого, окрім сорочки та шортів.

Я подумала, чому ми не займалися сексом цієї ночі. А може, й займалися, але я була така п'яна, що нічого не помітила. Я, звісно, хотіла б на це поглянути, якщо це справді було.

Я пішла з ним із «Вінервалді»¹. Він присів за мій столик ще до світлового сигналу і відразу спитав, чи не піду з ним. Він це сказав так просто, ніби жартував. Я ж сприйняла серйозно і сказала, що піду. Я пропливала повз бар, як дама з камеліями, — голову тримала прямо, з ним під руку. На цьому мої спогади уриваються.

— Хочеш кави? — спитав Йоуні.

— Ні, — відповіла я.

— А що ти хочеш?

Я трохи задумалася.

— Лежати з тобою, — сказала, аби щось сказати.

Він посміхнувся кутиком рота.

Потім сів коло мене й засунув руку в моє скуйовджене волосся. Валить мене на ліжко і притискається своїми стегнами до мене. Я злегка похитнулася, мов ганчір'яна лялька.

¹ Ресторан німецької кухні.

За якийсь час він відсунувся від мене.

— Полежимо якимось іншим разом, — сказав він. З його виразу обличчя нічого не можна було зрозуміти.

Я щось пробурчала, чого й сама не зрозуміла, і відчула, як на моїх щоках червоними плямами почав проступати сором.

Оцього «іншим разом» ніколи не буде.

Мої джинси лежали зім'яті під роялем. Я натягнула їх і почала шукати черевики й сумку. З вікна було видно частину парку Коскі і майдан біля церкви. Йоуні запалив цигарку. Придивившись, можна помітити в нього на носі кілька веснянок.

— Мені треба йти, — сказала я. Не знаю, чому так сказала. Мені нікуди не треба було йти. У мене був зовсім вільний день.

— Телефон, — сказав він і вказав на блокнот, який лежав на веранді. Я написала свій номер і взяла шкіряну куртку зі стільця.

— Тільки не кажи, що зідзвонимося, — сказала я.

— Не скажу.

Я відчинила вхідні двері.

Було схоже на те, що у Піспала¹ попередня вечірка затягується. На кухні голосно розмовляли, з вітальні лунали «Miljoonasade»². Мені хотілося непомітно прослизнути на верхній поверх.

— Ти точно була з якимось чоловіком. Юка бачив тебе. Грене стояла у дверях, звузивши від цікавості очі.

¹ Район міста Тампере.

² Фінський музичний гурт, утворений 1985 року в місті Ювяскюля.

— Таке буває, — сказала я.

— Ну і як?

— Доволі непогано.

Я продовжувала підніматися. Ірене йшла за мною. Вона була спеціалістом з дослідження всіляких людських взаємин, і своїх у тому числі, та в основному чужих.

Я впала на ліжко просто в черевиках. Ірене сіла на стілець. На її віях було стільки туші, що вона чимось нагадувала рака.

— Ну, а іще що?

— Нічого. Досить.

Дверцята шафи були відчинені. Полички прогиналися від одягу та аксесуарів. Я переїхала ще місяць тому, але досі ніяк не могла навести лад.

— Тобі надійшло ось це.

Ірене кинула мені зі столу лист. Вона чекала, щоб я його відкрила. А потім прочитала вголос. Я ж поклала його під подушку.

— Та невже...

— Що та невже?

Вона потягуючись підвелася зі стільця. Очевидно, вона зрозуміла, що більше нічого з мене не витягне.

— Там спагеті, якщо хочеш.

— Гарзд, але я не хочу. — Чомусь відразу постав перед очима образ моєї роботи.

— А... ну тоді побачимось іще.

— Звісно.

Вона пішла. Подеколи мене дратує те, що доводиться з кимось жити разом. Сьогодні саме той день. Хоча Ірене в цій квартирі була найбільш цікавою співмешканкою. Вона